

Arrest

**nr. 164 490 van 21 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 december 2014 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 14 juli 2015 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 5 augustus 2015 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending van 6 augustus 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam: [G.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15 juli 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01 december 2014 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie (3) maand overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 156 552 van 17 november 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 14 juli 2015.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert. Tevens stelt hij dat aangezien verzoeker een beroep instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij zijn asielaanvraag werd afgewezen de bestreden beslissing niet uitvoerbaar is zolang dit beroep niet is behandeld en dat indien de Raad verzoeker zou erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus zou toekennen de bestreden beslissing zijn geldingskracht verliest.

3.2. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van dit artikel, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Tevens moet worden benadrukt dat het loutere feit dat de bestreden beslissing niet uitvoerbaar was tijdens de behandeling van het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 14 juli 2015 niet leidt tot de conclusie dat verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing en dat de door verweerder vooropgestelde hypothese dat de Raad verzoeker zou erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus zou toekennen waardoor verzoeker alsnog een verblijfstitel zou verwerven zich niet voordoet.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van *“het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”*. Hij houdt tevens voor dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt en dat een voldoende motivering ontbreekt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Voor zover:

In overweging dat de Dienst Vreemdelingenzaken tegenover mijn verzoekster een bevel het grondgebied te verlaten genomen heeft, asielaanvrager (bijlage 13 quinquies) op datum van 05.08.2015 met als reden dat op datum van 15.07.2015, het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing van weigering genomen heeft in verband met toekenning van de hoedanigheid van vluchteling;

Dat deze beslissing ook gemotiveerd is, in verwijzing met art. 7, lid 1ste, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01 december 2014 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn regelmatig verblijf van drie maand overschreden is.

Terwijl :

Dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat in werkelijkheid, de genomen beslissing, die aan mijn verzoekster betekend werd, niet geldig gemotiveerd is;

Door zo te handelen, heeft tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden;

Dat het haar toekomt de werkelijkheid van de situatie van mijn verzoeksters in overweging te nemen, vooraleer, eventueel, een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, wat in dit geval niet gebeurde;

In overweging dat mijn verzoekster op het Belgisch grondgebied aangekomen is en een asielaanvraag ingediend heeft op datum van 02.12.2014 ;

Dat haar dossier aan het Commissariaat generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 04.12.2014 overgemaakt werd;

Dat mijn verzoekster door het Commissariaat generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 12.02.2015 en 7.05.2015 verhoord werd;

In overweging dat op datum van 14.07.2015, het Commissariaat generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing genomen heeft van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en van weigering van het voordeel van de subsidiaire bescherming, dat haar op 15.07.2015 betekend werd;

Dat mijn verzoeker beweert dat hij een beroep tegen deze beslissing ingediend heeft, beroep dat steeds hangend is;

Dat het dus tot tegenpartij behoorde, vooraleer hem een bevel het grondgebied te betekenen, het beroep dat ingediend werd in overweging te nemen.

Dat mijn verzoeker beweert dat hij niet de mogelijkheid heeft in zijn land van herkomst terug te keren, in de mate hoe er daar, voor hem, een risico van vervolging bestaat;

In overweging dat tegenpartij deze situatie in overweging moest nemen vooraleer hem, in voorkomend geval, een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, wat in dit geval niet gebeurde;

Dat de motivatie van deze bevelen het grondgebied te verlaten duidelijk gestereotypeerd is.

Dat er geen individualisatie is van de situatie van mijn verzoekster;”

4.2.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief is aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers vastgesteld dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten. Hierbij wordt toegelicht dat door de commissaris-generaal in antwoord op verzoekers asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoeker sedert 1 december 2014 in België verblijft, zodat hij derhalve reeds langer dan de toegelaten termijn van drie maanden in het Rijk is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Aangezien naar zijn persoonlijke situatie wordt verwezen kan verzoeker daarenboven niet worden gevolgd in zijn betoog dat in de bestreden beslissing slechts in een stereotiepe motivering werd voorzien en er geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie. Ten overvloede dient tevens te worden geduimd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de

minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

In casu is het niet betwist dat de commissaris-generaal op 14 juli 2015, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Verweerder diende bijgevolg, gelet op artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgewezen en hij onregelmatig in het Rijk verbleef, over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het enkele feit dat verzoeker een beroep bij de Raad aantekende tegen de beslissing van de commissaris-generaal liet verweerder niet toe de verplichting die, krachtens voormelde wetsbepaling, op hem rustte naast zich neer te leggen. Deze beroepsprocedure had, gelet op wat is voorzien in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, slechts tot gevolg dat de bestreden beslissing niet gedwongen kon worden uitgevoerd zolang de Raad het tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingediende beroep niet had behandeld. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte door, ondanks het feit dat hij een beroep instelde bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal, de bestreden beslissing te nemen. Waar verzoeker nog aanvoert dat toch in aanmerking had moeten worden genomen dat hij aangaf te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst kan het volstaan te benadrukken dat de bestreden beslissing pas werd genomen nadat door de commissaris-generaal was vastgesteld dat verzoeker geen nood had aan een beschermingsstatus en dat deze beslissing diende te worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet zolang zij niet werd vernietigd (RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder het resultaat van de door hem ingestelde beroepsprocedure diende af te wachten, aangezien deze procedure werd beëindigd en de Raad het ingestelde beroep heeft verworpen.

4.2.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker langer dan drie maanden in het Rijk verbleef, zodat niet kan worden besloten dat verweerder artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet schond door de bestreden beslissing te nemen.

4.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, niet toe te besluiten dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd zou hebben gezien en *“het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”* – waarmee wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel wordt bedoeld – zou hebben miskend.

4.2.5. Verzoekers toelichting laat evenmin toe te besluiten dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

4.2.6. Aangezien verzoeker niet toelicht waarom hij van oordeel is dat artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd geschonden – een bepaling die betrekking heeft op het beëindigen van het verblijf van burgers van de Europese Unie en hun familieleden –, kan slechts worden gesteld dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is bij gebrek aan een begrijpelijke uiteenzetting.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK